

Universitätsbibliothek Wuppertal

Davidis Ruhnkenii Opuscula Varii Argumenti, Oratoria, Historica, Critica

Ruhnken, David

Lugduni Batavorum, 1823

Exordium epistolae criticae II

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1677](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1677)

EXORDIUM
EPISTOLAE CRITICAE II,
IN
CALLIMACHUM
ET
APOLLONIUM RHODIUM
AD VIRUM CLARISSIMUM
JOAN. AUGUSTUM ERNESTI.

EX EODEM OPERE, P. 27, SQQ.

CLARISSIMO, OMNIQUE LAUDE
CUMULATO VIRO,
JOAN. AUG. ERNESTI

S. P. D.

DAVID RUHNKENIUS.

Cum et literis Tuis, et multorum sermonibus ad me esset perlatum, Te in Cyrenaco poeta expolendo versari, dici vix potest, quantum animo gaudii ceperim. Nam quo vehementius Callimachi lectione delectabar, eo magis dolebam, venustissimos ejus Hymnos necdum pro dignitate vel explicatos satis esse, vel emendatos. Nactus quidem ille est interpretes satis multos, sed paucos, vel dicam, neminem provinciae bene administrandae parem. Si enim in antiquis scriptoribus castigandis primae partes Co-

dicibus MSS. deferendae sunt, quotusquisque eorum Callimachum ad veteres membranas exegit? Si ad poëtam non modo eruditum, sed eruditionis etiam ostentatorem, illustrandum, omnis doctrinae copia expromenda est, quis, Spanhemio excepto, ea de re magnopere laboravit, aut quis non potius levi, quod ajunt, brachio hoc negotium egit? Itaque non mirum videri debet, istorum merita summo Spanhemii studio, et immensa, quam huc contulit, eruditione sic obruta esse, ut is prope solus Callimachi interpretis vulgo dicatur. Quem virum qui non maximi faciat, maximisque in hoc genere hominibus parem judicet, aut invidus sit oportet, aut omnis liberalis expers doctrinae. Neque tamen ideo probaverim ineptos istos laudatores, qui, re nunquam explorata, Spanhemium cunctas perfecti interpretis partes explesse clamant. Praecipuum certe interpretis munus, quod in scriptoris textu constituendo cernitur, ita ab eo administratum est, vix ut uno alterove loco ejus curam susceperit. Mitto alia, ne excellentis viri errores captare velle videar, et detrahere *Haerentem capiti multa cum laude coronam*. Sed bonum factum, quod Callimachus in Tuas, Vir praestantissime, manus incidit, qui quae in superioribus Editoribus desideramus, cumulate praestabis. Sive enim in priscis scriptoribus restituendis singulari opus est ἀγχιολα, quis Te sagacior atque acutior, qui ingenium, quod Tibi a natura obtigit longe acerrimum, cum omni liberali eruditione, tum Philosophia quoque, et Mathematicis rationibus mirifice excoluisti? Sive magna requiritur linguarum, et reconditae antiquitatis notitia,

ria, quis Te magis versatus est in Latio, cujus principem sapientia et scribendi elegantia exprimis; aut quis denique Graecarum peritior literarum, cujus rei luculenta, quae extant, specimina cupide ab eruditis hominibus expetuntur? Itaque tacita saepenumero cogitatione Lipsiae de Te, doctore tanto, gratulor, in quo revixerit Joachimus Camerarius, sanctum illud Graecis Latinisque Musis nomen. Sed plura ne in praesenti addam de laudibus Tuis longe lateque diffusis, cum pudor Tuus prohibet, tum infantia mea. Ad illud igitur, unde scribendi initium feceram, reyertar. Callimachum cum in deliciis haberem, nec omnia a viris doctis expedita viderem, ea loca, quae legenti negotium facerent, paulo accuratius tractare institui, solo ingenio rem agens. Verum cum animadvertissem, sine MStorum ope rem ad liquidum perducere non posse, quinque Codices, recentes illos quidem, sed nondum ab aliis collatos, adhibui, Vossianum in Bibliotheca Leidensi, Parisinum in Bibl. Regia, Meermannianum, Venetum in Bibl. D. Marci, et cum denique, qui liberalitate Cl. Matthaei meus est. Hi libri tametsi nonnullis locis prosunt, tamen, ubi haereas, expectationem frustrantur. Eos autem omnes ex uno exemplo fluxisse, mirus in lacunis consensus ostendit. Jam cur potissimum ad Te, Vir elegantissime, has literas scripsim, nihil opus est, pluribus verbis explicare. Primum de conjecturis qualibuscunque meis nemo Te rectius videbatur posse existimare, qui et summa praeditus es judicandi facultate, et in Callimacho exornando consumsisti studii plurimum. Deinde volui

extare publicum aliquod monumentum amicitiae nostrae, quae mihi paene puero ab amico communi, Rittero, conciliata, sancte in hunc usque diem culta est, nec ullo unquam tempore refrigescet. Sed, age, Callimachum evolvamus. In quo tractando si forte vel ingenii vel doctrinae inopia aberravero, Tu, quae Tua est humanitas, me comiter in viam reduces.

— Ao. MDCCLXXXII.

EPILOGUS
EPISTOLAE CRITICAE II.

EX EODEM OPERE, p. 282.

Habes, Erneste, Vir praestantissime, meas in tres poëtas emendationes, nec acute excogitatas, nec justis doctrinae copiis confirmatas. Quas si Tibi ex parte aliqua approbaro, magnum qualiscunque operae fructum me cepisse arbitrabor. Quod reliquum est, hoc mihi affirmanti credas velim, nec quicquam Te, propter summam sapientiam, virtutem, eruditionem, esse amabilius, nec quemquam me studiosiorem amantioremque Tui. Ita vale, et cum ceteros amicos, tum inprimis Juris et politioris humanitatis consultissimum virum, Bachium nostrum, cujus Tu ingenium ad omnem excellentiam formasti, meo nomine saluta.

Dabam XX. Decembr. MDCCLI.

Retractabam MDCCLXXXII.